

*„Ten, kdo nás spolu s vámi staví
na pevný základ v Kristu
a kdo si nás posvětil,
je Bůh.“*

2 Kor 1,21

Na svátek svatého apoštola Jana 27. prosince 2016 se vrátil do nebeského domova, Ježíšovy blízkosti a Otcovy náruče jeho věrný služebník

P. Ing. Václav Teplý

salesián Dona Boska

ve věku nedávno oslavených 88 let.

S vděčností za všechno, čím nás obdaroval, s prosbou za spásu jeho duše
a ve víře v Ježíše Krista s ním vytvoříme společenství při mši svaté

ve čtvrtek 5. ledna 2017 v 11 hodin

v kostele sv. Terezičky v Praze-Kobylisích

a poté jeho tělesné ostatky uložíme mezi spolubratry na d'áblickém hřbitově.

Děkujeme za Vaše modlitby.

Bratr František s rodinou
a ostatní příbuzní a přátelé

Spolubratři salesiáni
a Salesiánská rodina

Václav Teplý se narodil 18. 12. 1928 v Horní Rovni nedaleko Holic na Pardubicku. Měl tři bratry. Rodiče vlastnili statek, o který za komunismu přišli.

Do obecné a měšťanské školy chodil v Rovni, v Hradci Králové pak vystudoval vyšší průmyslovou školu stavební. Se salesiány se setkal jako člen Orla při otvírání salesiánského ústavu v Pardubicích. Následovala Vysoká škola stavební v Praze, přičemž v letech 1947–1949 dojížděl na reálné gymnázium do Hradce Králové, aby složil maturitu. Od září 1947 byl ubytován v kobyliškém salesiánském ústavu. Čilý ruch v oratoři, kterou denně navštěvovalo přes 100 kluků, život mezi 120 kluky v internátě, kobylišká dechovka a jmenování Štěpána Trochty litoměřickým biskupem – to vše se nezapomenutelně vrylo do Václavovy paměti a ovlivnilo jeho pozdější rozhodnutí stát se salesiánem.

V Kobylicích také 14. 4. 1950 zažil likvidaci řeholních komunit. „Internisté“ mohli v domě zůstat do prázdnin. Asi 20 chlapcům potom salesiánští spolupracovníci zajistili bydlení v podnájmu. Již během roku 1950 se také podařilo zorganizovat a zahájit tajné studium teologie pro zájemce o kněžství a salesiánský život, do kterého se Václav zapojil. 18. 7. 1954 složil soukromý slib věrnosti Donu Boskovi.

Po ukončení studia na stavební fakultě v roce 1952 nastoupil do Centroprojektu ve Zlíně a po půl roce na vojenskou službu k ženistům v Litoměřicích. Už na vojně se jen tak tak vyhnul vězení. Po návratu byl hlídán a zatčen 15. 3. 1955. Po třech měsících vyšetřování s tvrdým psychickým a fyzickým týráním byl odsouzen pro velezradu a jako náboženský terorista na 12 let, ze kterých mu po půl roce pro nejasnost důkazů dva roky odpustili. Dobu vyšetřování i výkonu trestu prožil ve věznicích v Pardubicích, na Ruzyni a Pankráci, ve Valdicích-Kartouzích, v Borech u Plzně a v Příbrami-Bytízi. Tatínek mu zemřel v roce 1956. V únoru 1960 Václavovi na Pankráci zjistili tuberkulózu, ale nijak ji neléčili. Po propuštění na amnestii mu bylo povoleno pouze domácí léčení, nemocenskou dostával jen rok, pak byl odkázán na pomoc bratra, který se také po šesti letech vrátil z vězení.

V listopadu 1961 nastoupil jako dělník v Praze. Zde také pokračoval v tajném studiu teologie. 4. 9. 1962 složil první řeholní slib a 31. 5. 1965 slib doživotní. Na jáhna byl tajně vysvěcen biskupem Schaffranem 6. 1. 1968 v kryptě katedrály ve východoněmeckém Görlitz spolu s Václavem Komárkem. O den později přijali svěcení kněžské. Od Velikonoc 1969 začal vedle svého zaměstnání v OPBH v Praze působit jako výpomocný duchovní v Ústí nad Labem – v Trmicích a Předlicích. Primici v rodišti v Horní Rovni měl teprve 5. 10. 1969, kdy se maminka dověděla, že je knězem. Od konce září 1974 do roku 1996 působil jako farář a vikář ve Šluknově a spravoval kostely Království, Rožany, Císařství, Hraběcí, Panský a Kunratice, sloužil v šluknovském domově důchodců a denně u sester satmarek. V roce 1993 obdržel čestné občanství města Šluknov. Kromě toho jezdil na salesiánské prázdninové chaloupky s Járrou Lankem a představeného Domina Františka Míšu vozil na návštěvy spolubratří po celém Československu. Při jedné takové cestě 24. 4. 1996 u Zlatých Moravců havaroval. Po autonehodě už zůstal v komunitě v Praze-Kobylicích a od letošního března byl v Charitním domově ve Staré Boleslavi. Několikrát byl hospitalizován v Nemocnici pod Petřínem. V Boleslavi prožil pokojný a radostný advent, plný elánu oslavil 88. narozeniny a Vánoce. V úterý 27. 12. musel být kvůli vážným problémům s dýcháním odvezen na JIP do nemocnice v Brandýse nad Labem, kde téhož dne večer, po odpoledním udělení svátosti nemocných, zemřel.

Václav byl člověk plný humoru, rád všechno zkoumal, komentoval a organizoval, nad vším mudroval. Horlil pro Boží království a spásu duší, obnovil mnoho kostelů, velmi se zajímal o dění v rodinách svých příbuzných i v rodině salesiánské. Byl obětavý a poctivý kněz a salesián.

Velké poděkování patří do domovů a nemocnic v Boleslavi, Pod Petřínem i v Řepích a všem, kteří mu byli blízko, když postupně předával opratě svého života Pánu, který si ho povolal.

„A že jsem ve svém životě, přes všechna dobrodružství a trable, byl a díky Bohu stále jsem šťastný, je proto, že mi bylo dopřáno na této malé modré planetě stát se knězem salesiánem.“ (20. 11. 2007)

„Uznej, že vedu 1:0...“ (jeden z nejčastějších Václavových výroků)